

въстаническата униформа, препасали саби и револвери, наложили военни калпаци, украсени съ перо на чело и златно лъвче.

Ботьовъ, Войновски и свещ. Катрафиловъ приготвили писмо до капитана на кораба „Радецки“. Когато наближили на българския брѣгъ селото Козлодуй, войводата Ботьовъ изкокнуалъ отъ стаичката и далъ заповѣдъ: „Братя, обличайте се!“ Въ мигъ корабътъ забучалъ. Двесте души разчупвали сандѣцитѣ, вадили дрехитѣ, обличали се и за мигъ се въоръжили и подредили. Чуждитѣ пѣтници, изненадани, занѣмѣли. Тѣ смѣтали, че въоръженитѣ ще взематъ да обиратъ и да колятъ. Женитѣ припаднали отъ страхъ.

Въ тази минута Ботьовъ поздравилъ четницитѣ, които грѣмко го прогласили за войвода. Веднага Ботьовъ отива при капитана на кораба и му подава едно писмо на френски езикъ, въ което му пише, че въоръжената дружина въ парахода не е ни разбойнишка, ни грабителска, а българи въстаници, които отиватъ да освободятъ отечеството си отъ турско иго. Корабътъ да бжде спрѣнъ на брѣга при село Козлодуй, за да излѣзатъ юнацитѣ на суша.

Капитанътъ билъ благороденъ човѣкъ. Той заповѣдалъ на кормчията да извие парахода, що цепѣлъ водитѣ по тихия бѣлъ Дунавъ и да го спре на българския брѣгъ. Матроситѣ чевръсто сложили подвижния мостъ, и нашата славна дружина почнала да излиза. Това станало на 17 май по 2 часа презъ деня. Въстаницитѣ бързо се подреждатъ. Излиза отъ кораба и войводата съ гордо чело, вирната глава и юнашки погледъ къмъ дружината. Всички паднали на колѣне и цѣлунали родната земя. Момцитѣ ставатъ, изваждатъ мечове, вдигатъ ги въ въздуха и даватъ клетва, че ще изпълнятъ синовния си дългъ къмъ майка България. Капитанътъ отъ кораба и по-образованитѣ пѣтници се